

ganske i Overensstemmelse med mine Partifæller i Folketinget, naar det kun er med den største Betænkkelighed, jeg gaar med til denne skarpe Fastslaaen. af Postvæsenets Eneret. Det er dog en naturlig Ting, at Folk har Lov til selv at besørge deres Brevforsendelser indbyrdes. Man maa i saa Henseende huske paa en Ting, som i denne Sammenhæng ingenlunde er ligegyldig, og det er den, at i Virkeligheden er Postvæsenets Besørgelse nu ingenlunde saa tilfredsstillende, som den var i gamle Dage. Man behøver ikke at gaa saa særdeles langt tilbage i Tiden for at finde, at det danske Postvæsen var et fuldent Postvæsen, var ganske enestaaende i hele Europa; man kunde den Gang aldrig snige sig væk fra at have modtaget et Brev fra en Mand ved at sige: Det Brev har jeg slet ikke faaet, Postvæsenet har ikke bragt mig det. Man blev aldrig troet og med Rette, for Postvæsenet bragte selv Breve med de mest mangelfulde Adresseangivelser frem. Der var en Sikkerhed og Præcision i det hele, som var rent forbløffende. Nu er alle disse Institutioner kommet op, som søger at overtage Brevbesørgelsen ved Siden af Postvæsenet og udenom Postvæsenet. Det hænger jo netop sammen med, at Postvæsenet i den aller sidste Tid har været — jeg kunde næsten fristes til at sige, men Udtrykket er for stærkt: noget i Forfald. Jeg har selv personlig oplevet, at en Institution her i Byen havde sendt mig et Brev, som, skønt jeg jo ikke er helt ukendt og staar opført yderligere i Vejviseren som boende paa det Sted, hvor jeg har haft Bopæl i mange Aar, ikke desto mindre kom tilbage med Paaskriften: „Ukendt efter Adressen“. For øvrigt maa jeg sige, at det er ret pudsigt at se den Bunke Breve, der kommer tilbage fra Postvæsenet til Afsenderne. Der er blandt Adressaterne en Mængde gode Borgere, som man kunde finde blot ved at slaa op i en Vejviser, men alligevel kommer saadanne Breve ikke sjældent tilbage med Paaskriften: „Ukendt efter Adressen“. Den Slags Ting kunde umuligt være passeret i gamle Dage, men nu passerer det ret jævnligt for ikke at sige hyppigt. Under saadanne Forhold kommer Folk ganske naturligt ind paa den Tanke: Kan vi ikke, billigere, nemmere og sikrere, besørge vore Breve paa anden Maade? Men det nuværende Ministerium har jo fattet en vis Kærlighed til Monopoler. Det saa jeg forleden Dag ved Behandlingen af Tobaksbeskatningsforslaget: de store Forretninger monopoliserer man jo faktisk overfor de smaa, idet man kvæler hele

Konkurrencen fra de smaa Forretningers Side. Et af de Punkter, som blev stillet op med Hensyn til Tobaksindustrien, var, at man fra Statsmagtens Side vilde være villig til at hjælpe denne Industribranche ved at give den Mulighed for Fortrustning. Og her, hvor det gælder Postvæsenets Eneret, søger man altsaa i Overensstemmelse med denne Kærlighed at gøre Monopolet strammere. Nu overhørte jeg ingenlunde — og jeg har for øvrigt ogsaa set det samme i Referatet af Folketingets Forhandlinger —, at Ministeren for sit Vedkommende vilde stille sig overordentlig liberalt og facilt i saa Henseende. Der er jo indføjet den Sikkerhedsventil: „alt dog, medmindre Ministeren for offentlige Arbejder udtrykkelig giver Samtykke dertil“; og da Ministeren straks stillede i Udsigt at lade alle bestaaende Institutioner af denne Art, som har udviklet sig, og som har en vis Betydning, bestaa, er der jo ingen Tvivl om, at han ogsaa vil gøre det. Jeg vil dog ærligt sige, at til Trods for min store Tillid til den højærede Minister holder jeg mere af at have en god Lovregel end at skulle holde mig til en saadan enkelt Minister. Men jeg trøster mig altsaa til, at Ministeren vil faa et langt Liv, ikke blot som Menneske, men ogsaa som Minister; og at han i alt Fald magelig vil kunne holde til 1926—27, til hvilken Tid der skal fremsættes Forslag til Revision af Takstbestemmelserne i Postloven. Der vil da mulig blive Lejlighed til at komme tilbage til den omhandlede Sag. Indtil da gaar jeg altsaa ud fra, at den omtalte Eneretsbestemmelse vil blive forvaltet i en liberal Aand fra Ministerens Side. Dermed mener jeg da ogsaa efter Omstændighederne at kunne slaa mig til Taals.

Som jeg begyndte med at sige, indeholder dette Lovforslag i mine Øjne betydningsfulde Fremskridt, og Fremskridt, der gaar i den rigtige Retning. Jeg kan derfor baade for mit eget Vedkommende og paa mit Partis Vegne tilsige det en hurtig og velvillig Behandling.

Gunnar Fog-Petersen: Den ærede sidste Taler sagde, det var let nok at faa Taksterne sat op, men vanskeligt at faa dem ned, og da der nu synes at være et almindeligt Ønske om at faa Taksterne ned, saa tror jeg, man skal glæde sig over, at vi ikke er kommet højere op, end vi er. Naar man da vil sige, at det kan være rigtigt nok, men de skulde have været sat op paa et tidligere Tidspunkt, saa er det, hvis man vil indrømme, at de ikke burde have været højere,